

POSTANOWIENIE

20 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa S. T. i J. N.

przeciwko A. O., G. B. i E. G.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej S. T.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 9 czerwca 2022 r., I ACa 262/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje i poleca wypłacić adw. K. I. przez Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny w Krakowie kwotę 8 100 (osiem tysięcy sto) złotych, w tym VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce S. T. z urzędu.**

UZASADNIENIE

Powódka S. T. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 9 czerwca 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko A. O., G. B. i E. G. o zapłatę.

Powódka uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 415 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że działań pozwanych polegających na niedopuszczeniu współwłaściciela nieruchomości do posiadania nie można uznać za bezprawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Powódka opiera swój wywód na założeniach niezgodnych z ustaleniami sądów orzekających w sprawie. Przede wszystkim na tle ustaleń faktycznych nie sposób mówić o niedopuszczeniu do współposiadania. Powódka, jako opiekun osoby ubezwłasnowolnionej, a jednocześnie współwłaścicielka nieruchomości, nigdy nie podjęła starań, by tę osobę na nieruchomość wprowadzić, choć zajmowała na niej faktycznie więcej niż jeden lokal, a nawet okresowo lokal, który, w jej ocenie, był przypisany osobie ubezwłasnowolnionej na podstawie podziału *quoad usum*. Kwestionowanie zaś ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie na etapie skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 w zw. z art.

398¹³ § 2 k.p.c. Powódka nie dostrzega, że w polskim systemie prawnym współwłasność odnosi się do całości rzeczy (art. 195 w zw. z art. 206 k.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powódce z urzędu orzekł zaś na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

AD

[ał]